

JANÁKY MARIANNA

visszaút

megvárta, amíg eljövök.
csak otthon tudtam meg,
hogy reggel 9.30-kor,
amikor gyomortáji fájdalmat éreztem,
de épp a gépem is felszállt,
meghalt.
elment a pókszerű „emberrel”.

kerek testű, kaszaszerű végtagokkal...
ilyennek képzelte nagyit a halált.
mindig irtózott a pókoktól, az egyháztól,
jobban, mint a floridai 7-8 centis kabócáktól.
csak két hétre mentem ki hozzá,
mert itthon várt a munka.
ötödszörre voltam akkor már a húsz év alatt nála.
először 1988-ban, 16 évesen
azt mondtam egyetlen fiának,
az apámnak a telefonban:
minek maradtál Magyarországon?
itt az áruházakban sok-sok bolt van, étterem,
és fák nőnek, szökőkutak csobognak,
reagan felfűjt műanyagfigurájába is bele lehet rúgni!
anyád... nem akart kijönni, tudod!, felelte.
tudtam,
apa „hazajött” tanulni, kertészmérnök lett,
azon a szakon végzett, amelyiken anya és én is.

még párizsban éltem,
mesélt életében először az utolsó estéjén nekem nagyit.
kihajoltam az ablakon,
egy fiatal férfi befordult a sarkon.
leszaladtam, férfiassága meredezett.
amikor mellém ért, láttam, a nadrág ágyékrészére csak festve van.
mit csodálkozol? olyan mintájú nadrágot hordok, amelyet akarok!, mondta.

elkezdett zuhogni az eső,
a férfi nyújtotta a kezét,
senki nem volt a közelben, senki nem látta,
mindenki bemenekült valahová a vihar elől.
a kapualjban átölelt, fehér lepedőként takarta el a kijáratot az eső,
és percekig csapkodta a szél a kilincsen lógó inget hangjainkat elnyomva.
most meg elveszett a hallókészülékem, tért vissza nagy a jelenbe.
talán hogy ne halljam végre nagyapád, aki évek óta egyfolytában a fülemben kiabál,
és még 80 évesen is hetente egyszer belém hatolt, eegyetlen örömöm! de engem
már égetett az öröm.

halála előtt a nyugágyon lázalmában egy pillangót sétáltatott.
hasonlított hozzád, mondta még, és elrepültünk párizsba.
én tettem a lábaim a nyakadba!, rötyögött,
aztán talán már a montmarte-on nem kapott több levegőt.

a teraszon borospoharamból kikelt a hold.
hallgattam.
elment, láthatatlan, szipogott nagy.
nem maradt a házban senki.
ő én voltam,
egy hét múlva se éreztem a testem!,
nézett rám ártatlan szemekkel, de azért mosolygott,
mert ekkor már én is szívtam az orrom.

épp leszálltam a ferihegyi buszról,
amikor a nőrsz hívott.
kilyukasztotta harisnyámat a nap, és szaladt a sarokig utánam,
de ott már csak árnyék volt.
aszott testben élni életfogytig tartó büntetés, bár csak néhány évre szól,
mondta még pár órája nagymama.

azt hiszem, ő nem halt meg örökre, mint nagypapa,
hisz még mindig itt színészkedik a lelkemben,
ha írok, vagy a parkokat tervezem.
barna plédjébe kopasz feje úgy süppedt bele,
mint egy fészekbe a sérülékeny madártojás.